

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/190/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114222270
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1114222270.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej, v právnej veci žalobcu: L.. T.. P. Š., narodený XX.X.XXXX, bytom Č. XX, M., proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 20C/142/2014-214 zo dňa 12. júna 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 16.144,25 € podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Zároveň rozhodol, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že podstatné skutkové okolnosti tykajúce sa vydania personálnych rozhodnutí v dôsledku ktorých došlo k prevedeniu žalobcu z funkcie riaditeľa odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva policajného zboru Bratislava IV na Okresné riaditeľstvo Bratislava I medzi stranami sporné neboli. Rovnako ani to, že následne boli tieto rozhodnutia zrušené tak, ako to tvrdil žalobca. Sporný bol najmä právny základ sporu. Vzhľadom na ďalšie odôvodnenie tohto rozhodnutia sa súd nebude osobitne venovať jednotlivým vykonaným dôkazom, pretože tieto neboli pre rozhodnutie podstatné.

1.2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 1 písm. a/, § 3 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1, § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 1 ods. 1,2, § 2 ods. 4, § 4, § 173 ods. 1,2 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, keď poukázal nato, že podstatnou otázkou v prejedávanej veci bola existencia právneho základu na uplatnenie zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Žalovaný v prvom rade namietal nedostatok právomoci súdu konať o nárokoch žalobcu z titulu ich povahy, pričom rozhodovať o týchto nárokoch v zmysle zákona č. 78/1998 Z. z. patrí výlučne služobnému úradu. Súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalovaného o povahe služobného pomeru žalobcu a z toho vyplývajúcich dôsledkov, avšak námietka nedostatku právomoci je nedôvodná. Predmet konania určuje žalobca, ktorý svoje nároky jasne definoval a žaloval Slovenskú republiku titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Právny názor žalovaného ako mohol alebo mal žalobca postupovať pri uplatňovaní svojich nárokov nie je z hľadiska právomoci súdu podstatný, lebo procesná obrana žalovaného neurčuje predmet konania. Žalovaný na podporu svojej argumentácie poukázal aj na rozhodnutie NSSR, sp. zn. 3Cdo/271/2009. Tu je však potrebné uviesť, že predmetom konania pred najvyšším súdom boli výslovne mzdové nároky žalobcu (odchodné

a iné) podľa zákona č. 410/2003 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky a žalovaným subjektom nebola Slovenská republika, ale príslušná súčasť policajného zboru. Právomoc súdu v rozsahu zákona č. 514/2003 Z.z. je v zmysle § 16 ods. 4 daná, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, čo splnené bolo.

1.3. Súd prvej inštancie poukázal na predpoklady úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody ktorými je kumulatívne splnenie podmienok predpokladaných zákonom č. 514/2003 Z.z., ktorými sú existencia nezákonného rozhodnutia/nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Žalobcovi mala byť tvrdená škoda spôsobená personálnymi rozhodnutiami nadriadených. Žalobca bol nesporne príslušníkom Policajného zboru Slovenskej republiky. V danom prípade ide o výkon štátnej služby vykonávanej v služobnom pomere upravenom zákonom č. 73/1998 Z.z. K otázke povahy štátnej služby sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 20 apríla 2016, sp. zn. I. ÚS 248/2016, v ktorom sa stotožnil s argumentáciou, že predmetom úpravy zákona č. 514/2003 Z.z. nie je zodpovednosť za škodu, ktorá vznikne z pracovnoprávných vzťahov, kde orgán verejnej moci vystupuje ako zamestnávateľ. Z argumentácie vyplýva, že vychádzajúc zo širších súvislostí medzi štátnym orgánom zamestnávateľom a štátnym zamestnancom nejde o vzťah nadriadenosti (štátneho orgánu zamestnávateľa) a podriadenosti (štátneho zamestnanca). Vznik štátnozamestnaneckého pomeru nie je dôsledkom naoktrojovania vôle štátneho orgánu - zamestnávateľa štátnemu zamestnancovi, ale je výsledkom ich konsenzu, pričom pri tvorbe tohto konsenzu vystupujú ako rovnocenné subjekty. Rozhodnutie o vymenovaní štátneho zamestnanca do štátnozamestnaneckého pomeru teda nie je dôsledkom realizácie nadriadeného postavenia štátneho orgánu - zamestnávateľa voči štátnemu zamestnancovi, teda nie je realizáciou výkonu verejnej moci, ale je len zákonom predpísanou formou vzniku štátnozamestnaneckého (teda konkrétneho individuálneho) vzťahu. Táto argumentácia sa týka i eventuálnych zmien obsahu štátnozamestnaneckého pomeru. Na základe uvedeného možno konštatovať, že orgán verejnej moci, ktorý vydal rozhodnutia vo veci štátnozamestnaneckého pomeru nevystupoval vo vzťahu k žalobkyni ako orgán verejnej moci, resp. v postavení orgánu verejnej moci, ale pri vydávaní predmetných rozhodnutí realizoval v zákonom predpísanej forme oprávnenia, vyplývajúce z právnej úpravy štátnozamestnaneckého (teda konkrétneho individuálneho) vzťahu, kde medzi štátnym orgánom verejnej moci ako zamestnávateľom a žalobkyňou ako štátnym zamestnancom nešlo o vzťah nadriadenosti. Ústavný súd podporne poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 1010/2000 z 8. februára 2001, v ktorom vyslovil, že predmetom úpravy zákona č. 58/1969 Zb. (v súčasnej dobe už nahradený zákonom č. 514/2003 Z.z.) nie je zodpovednosť za škodu vzniknutú z pracovnoprávných (služobnoprávných) vzťahov, ale zodpovednosť jednak za škodu, spôsobenú pri výkone štátnej moci nezákonným rozhodnutím. Pretože ide o úpravu zodpovednostných vzťahov, ktorých základom je chybné rozhodnutie alebo postup pri výkone suverejnej štátnej moci, pre uplatňovanie ktorej je charakteristický vzťah nadriadenosti a podriadenosti subjektov zúčastnených týchto právnych vzťahov, je vylúčené postupovať podľa uvedeného zákona pri posudzovaní zodpovednosti vyplývajúcej z individuálnych pracovnoprávných (služobnoprávných) vzťahov.

1.4. Žalobca aj žalovaný poukazovali na špecifickosť služobného pomeru príslušníka policajného zboru. S týmto tvrdením je možné sa stotožniť, avšak táto rozdielnosť spočíva v špecifickej zákonnej úprave vyplývajúcej z povahy služobného pomeru, čím sa však nemení podstata štátnej služby. Ako správne argumentoval žalovaný na rozdiel od pracovnoprávneho pomeru na jednej strane stojí orgán verejnej moci, ktorý má síce silnejšie postavenie ale toto postavenie je prísne zákonom regulované. Predpokladom na vstup do služobného pomeru je slobodná vôľa jednotlivca, následne počas trvania služobného pomeru, sú vzájomné práva a povinnosti zákonom regulované. V prípade služobného pomeru je princíp subordinácie výrazný, avšak stále toto pôsobenie smeruje dovnútra orgánu verejnej moci. Príslušník policajného zboru tak môže byť podľa svojho zaradenia v organizácii riadeným a zároveň nadriadeným pre iných príslušníkov. Zároveň má možnosť kedykoľvek požiadať o uvoľnenie zo služobného pomeru. Inak povedané princíp subordinácie v intenciách služobného pomeru sa týka vnútornej organizácie orgánu verejnej správy. A aj keď individuálne akty riadenia majú dopad na subjektívne práva podriadeného, nejde o výkon verejnej moci. Rozhodovacia prax súdov chápe verejnú moc ako moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach a povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu voči ktorému rozhodnutie smeruje. Verejnú moc vykonáva štát predovšetkým prostredníctvom orgánov zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci. O výkon verejnej moci však nepôjde v tých prípadoch, kde

štát nevystupuje v tzv. vrchnostenskej pozícii. Za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti vyplývajúcu z týchto vzťahov, štát zodpovedá podľa všeobecných predpisov ako za škodu spôsobenú mimo rámca výkonu verejnej moci, napr. zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov. To platí aj pre špecifické štátnozamestnanecké vzťahy, ktoré sú svojou podstatou vzťahmi zamestnaneckými s určitými modifikáciami, ktoré niekedy evokujú akési rysy výkonu verejnej moci. Takéto vzťahy však obsahujú konkrétnu právnu úpravu zodpovednosti štátu za škodu v týchto vzťahoch ako i ďalších nárokov a nedávajú priestor pre aplikáciu zákona č. 514/2003 Z. z. (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 182/2011 z 28. marca 2012).

1.5. Žalobca v rámci svojej argumentácie poukazoval na to, že sporné personálne rozhodnutia boli na základe žaloby správnym súdom zrušené a teda nevyhnutne musí ísť o nezákonné rozhodnutie podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Súd v tomto smere uvádza, že predmetom správneho súdnictva podľa v tom čase platného § 244 O.s.p. boli rozhodnutia a postupy orgánov štátnej správy a územnej samosprávy podliehajú správneho prieskumu zásadne bez ďalších vymedzení. Tieto správne orgány sú základom verejnej správy, a preto zákon nevyžaduje splnenie ďalších kritérií na to, aby ich rozhodnutia a postupy boli preskúmateľné v správnom súdnictve. Nerozhoduje ani to, že tieto správne orgány niekedy rozhodujú aj o právach a povinnostiach súkromnoprávneho charakteru (komentár ASPI). Teda právomoc správneho súdu bol daná povahou orgánu o ktorého rozhodnutie išlo, čo samé o sebe neprezumuje skutočnosť, že išlo o rozhodnutie orgánu pri výkone verejnej moci. Súd prvej inštancie uviedol, že zákon č. 73/1998 Z.z. predstavuje komplexnú úpravu práv a povinností vyplývajúcich zo štátnej služby policajtov, vrátane úpravy zodpovednosti za škodu (§173 a nasl.), kedy za škodu vzniknutú pri výkone štátnej služby alebo v priamej súvislosti s ňou zodpovedá služobný úrad. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žalobcom označené nezákonné personálne rozhodnutia orgánu verejnej správy nepredstavujú výkon verejnej moci tak, ako to predpokladá zákon č. 514/2003 Z.z. a z uvedených dôvodov žalobu zamietol.

1.6. O nároku na náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C.s.p.. Vzhľadom na to, že žalobu zamietol, konštatoval úspech žalovaného v plnom rozsahu. Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovanému žiadne trovy nevznikli, preto súd žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie resp. aby napadnutý rozsudok zmenil a jeho žalobe vyhovel, keď mal zato, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal zato, že existuje zásadný rozdiel medzi služobným pomerom a štátnozamestnaneckým pomerom, keď existujú podstatné rozdiely medzi služobným pomerom príslušníka Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície Zákon NR SR č. 73/1998 Z. z. v platnom znení a štátnozamestnaneckým pomerom v zmysle Zákona NR SR č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov a Zákomom NR SR č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Konkrétne zákon NR SR č. 400/2009 Z.z. zo dňa 16.9.2009 v ustanovení § 2 ods. 4 taxatívne vymenúva konkrétne subjekty, ktoré nepatria to pôsobnosti tohto zákona. Túto skutočnosť žalovaný zrejme nepostrehol a zrejme súd nesprávne právne posúdil predmet sporu. Súd v napadnutom rozsudku vychádzal z názoru žalovaného, ktorý sa odvolával na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: I. ÚS 248/2016-21 zo dňa 20.4.2016, ktoré nie je rozhodnutím meritorným, ale procesným - na rozdiel od celého radu meritorných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR o druhovo rovnakých veciach, ktorými je súd nižšieho stupňa viazaný v zmysle čl. 2 ods. 2 C.s.p). K argumentácii žalovaného, že nároky uplatňované žalobcom nespádajú pod právnu úpravu zákona č. 514/2003 Z.z., poukázal na súvisiace ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., najmä na rozsudky, či už sa jednalo o rozsudky Krajského súdu v Prešove, alebo v Krajského súdu v Košiciach, vychádzajúc však zo zásady „lura novit curia“, žalobcovi neprináleží právo poučovať súd, avšak vychádzajúc najmä z čl. 2 ods. 2 C.s.p. a čl. 4 ods. 2 C.s.p. Apeloval na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

2.1. Žalobca uviedol, že písomným podaním zo dňa 19.5.2014, ktoré bolo doplnené písomným podaním zo dňa 6.7.2014 žalobca požiadal Ministerstvo vnútra SR ako príslušný orgán o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami žalovaného. Vo svojom podaní presne označil nezákonné rozhodnutia (Rozhodnutie žalovaného č.p.: P.-U.-U.-XXX/XXXX zo dňa 18.11.2011 Personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 340 zo dňa 16.8.2011), ktoré zakladajú nárok na náhradu škody. Predmetné rozhodnutia boli zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.

zn.: 1S/16/2012-51 zo dňa 10.1.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26.4.2013 v znení rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 8Sžo/15/2013 zo dňa 26.3.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.4.2013 a rozhodnutím Krajského súdu Bratislava, sp. zn.: 3S/250/2011 zo dňa 4.6.2013 a tým je naplnená podmienka definovaná v zákonom ustanovení § 6 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. zakladajúca jeho nárok na náhradu škody vzniknutej nezákonným rozhodnutím. Pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného žalobca určil podľa zákona č. 514/2003 Z.z., vychádzajúc zo skutočností, že sám žalovaný nevyužil postup podľa § 4 ods. 3 cit. zákona, a teda uznal svoju pasívnu legitimitáciu na predbežné prerokovanie nároku. Žalobca namietal, že nezákonnými rozhodnutiami bola porušená predovšetkým základná povinnosť štátneho orgánu - viazanosť Ústavou SR a zákonmi - vyjadrená v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a došlo aj zásahu do jeho (žalobcových) osobnostných práv, zaručených v čl. 19 ods. 1 Ústavy SR a do základných práv, ktoré sú garantované na medzinárodnej úrovni Listinou základných práv a slobôd (ďalej len „Listina“) a to právo na rovnosť (čl. 1), právo na ochranu pred svojvoľným zasahovaním zo strany verejnej moci (čl. 2 ods. 2), právo na pracovné uplatnenie (čl. 26 ods. 1) ako aj právo na ochranu pred diskrimináciou a svojvoľou podľa čl. 36 písm. b) Ústavy SR. S prihliadnutím na skutočnosť, že služobný pomer v zmysle § 1 zákona č. 73/1998 Z.z. vykazuje určité odlišnosti v porovnaní s „bežným zamestnaneckým pomerom“, základné ústavné princípy a povinnosť dodržiavať základné práva v zmysle Listiny je možné aplikovať aj na služobný pomer, osobitne v otázke neprípustnosti diskriminácie z akéhokoľvek dôvodu. Okrem namietaných porušení ústavných a základných práv žalobca namietal aj zásah do osobnostných práv podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Odvolaním z funkcie riaditeľa Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV. nezákonným spôsobom a bez existencie nielen zákonného, ale aj akéhokoľvek reálneho dôvodu, bola okrem iného, značným spôsobom znížená jeho vážnosť v spoločnosti, s reálnym dosahom na možnosť môjho ďalšieho pracovného uplatnenia.

2.2. Žalobca v odvolaní poukázal na čl. 46 ods. 3 Ústavy SR § 3 ods. 1 písm. a), 5 ods. 1, § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. a náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktorú vyčíslil a definoval ako náhradu majetkovej ujmy - vo výške rozdielu medzi výškou služobného príjmu dosahovaného pred nezákonným preradením a výškou služobného príjmu po preradení vo výške 1.144,25 € a náhradu nemajetkovej ujmy - vo výške 15.000 €, keď pri posudzovaní primeranosti vyčíslenej náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na svoje podrobné odôvodnenie obsiahnuté v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Žalovaný sa do dnešného dňa k uplatnenému nároku žalobcu nevyjadril, nevykonal žiadne opatrenia smerujúce k uspokojeniu celého alebo čiastočného uplatneného nároku a žalovaný nemá záujem a ani ochotu vec riešiť zmierom v zmysle C.s.p.. Žalobca zastával názor, že vo vzťahu k uplatňovaným nárokom došlo ku kumulatívne naplneniu všetkých zákonných predpokladov zakladajúcich zodpovednosť žalovaného za spôsobenú škodu a povinnosť túto škodu mu nahradiť.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Žalovaný zotrval na svojom názore, že žalobcom napádané rozhodnutia (personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 340 zo dňa 16.08.2011 a rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. P.-U.-U.-XXX/XXXX zo dňa 18.11.2011) neboli vydané v rámci výkonu verejnej moci v oblasti štátnej správy spadajúcej do pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ale v rámci konania podľa zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov. Žalobca v tomto konaní nie je osobou poškodenou na účely zákona č. 514/2003 Z. z., keďže ide o mzdové nároky žalobcu podľa zákona č. XX/XXXX Z.z., o ktorých môže rozhodovať len a jedine služobný úrad žalovaného. Účelom zákona č. 514/2003 Z.z. v zmysle jeho dôvodovej správy nie je náhrada platu, ale náhrada škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Žalovaný sa otázkou povahy štátnej služby podrobne zaoberal vo svojich písomných vyjadreniach v priebehu súdneho konania. K tejto otázke sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 20. 04. 2016, sp. zn. I. ÚS 248/2016, v ktorom sa stotožnil s argumentáciou, že predmetom úpravy zákona č. 514/2003 Z. z. nie je zodpovednosť za škodu, ktorá vznikne z pracovnoprávných vzťahov, kde orgán verejnej moci vystupuje ako zamestnávateľ. Žalovaný teda mal za to, že prvoinštančný súd v predmetnom konaní zistil skutkový a právny stav v dostatočnom rozsahu pre meritórne rozhodnutie, na základe zistených a preukázaných skutočností vo veci správne rozhodol a svoje rozhodnutie následne dostatočne odôvodnil.

4. K vyjadreniu žalovaného podal žalobca repliku, v ktorej uviedol, že trvá na svojom odvolaní, žalobe a všetkých svojich vyjadreniach a podaniach, ktoré boli robené ním aj jeho právnu zástupkyňou L.. P.. Na ilustráciu uviedol, že konanie, ktorým je jeho odvolanie z funkcie bez uvedenia dôvodu, teda akéhokoľvek dôvodu, je možné prirovnať napríklad k odvolaniu funkcionára okresného súdu bez

uvedenia dôvodu a jeho zaradenia na pozíciu radca- asistent, alebo na pozíciu súdny tajomník. Obdobne ak by sudcu alebo funkcionára krajského súdu odvolal minister spravodlivosti a zaradil na pozíciu radca-asistent, alebo súdny tajomník tak by sa zrejme dotknutému funkcionárovi súdu alebo sudcovi takýto postup nepáčil. Žalobca mal za to, že skutok sa stal, čo je v konečnom dôsledku preukázateľné rozsudkami vydanými v jeho prospech, a má sa za to, že satisfakcia vyjadrená v peniazoch je adekvátna, samozrejme, okrem ujmy na služobnom príjme, ktorá bola žalovaným vyčíslená. Vydaným napadnutým rozsudkom dochádza k nenapraviteľnému a v rozpore s garantovanými právami zaručujúci právny štát s nebezpečnému precedensu, ktorý vytvára predurčenie a nástroj, ktorým Ministerstvo vnútra SR bude do budúca týmto spôsobom, bez hrozby možného zadosťučinenia sa týmto spôsobom zbavovať nepohodlných ľudí „bez uvedenia dôvodu“.

4. Žalovaný v duplike uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojho vyjadrenia k odvolaniu žalobcu a na základe skutočností v ňom uvedených navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

5. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 / ďalej len „C.s.p.“/ ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca domáha voči štátu náhrady škody vo výške 16.144,25€ podľa zákona č. 514/2003 Z.z. z titulu nezákonných rozhodnutí Ministerstva vnútra SR, resp. ministra vnútra SR a to personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 340 zo dňa 16.08.2011 a rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SLV-PS-PK-208/2011 zo dňa 18.11.2011. Výška žalovanej škody má pozostávať z majetkovej ujmy 1.444,25€ ako rozdielu medzi výškou služobného platu dosahovaného pred nezákonným preradením a výškou služobného platu po preradení a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- €.

9. Podľa § 1 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.“), tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

9.1. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona č. 514/2003 Z.z. na účely tohto zákona výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, orgán verejnej moci je štátny orgán.

9.2. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

9.3. Podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu.

9.4. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

9.5. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len zákon č. 73/1998 Z.z.“) tento zákon upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len "štátna služba").

9.6. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. tento zákon upravuje aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby (ďalej len "príslušník informačnej služby"), príslušníkov Národného bezpečnostného úradu (ďalej len "príslušník bezpečnostného úradu") a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky.

9.7. Podľa § 1 ods. 4 písm. a), b), c) zákona č. 73/1998 Z.z. tam, kde sa v tomto zákone okrem § 33a až 33j a § 287j uvádza a) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo") alebo Policajný zbor, rozumie sa tým aj Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky alebo Zbor väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky, Slovenská informačná služba a Národný bezpečnostný úrad; b) služobný úrad, rozumie sa tým ministerstvo, Akadémia Policajného zboru, základný článok organizácie Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky, organizačná zložka Slovenskej informačnej služby alebo Národného bezpečnostného úradu; c) minister vnútra Slovenskej republiky (ďalej len "minister"), rozumie sa tým aj minister spravodlivosti Slovenskej republiky, riaditeľ Slovenskej informačnej služby a riaditeľ Národného bezpečnostného úradu,

9.8. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. policajtom sa na účely tohto zákona rozumie fyzická osoba, ktorá je v služobnom pomere podľa tohto zákona a vykonáva štátnu službu v služobnom úrade.

9.9. Podľa § 2 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. služobný pomer sa zakladá k štátu.

9.10. Podľa § 3 zákona č. 73/1998 Z.z. v služobnom úrade v mene štátu koná a vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona rozhoduje minister a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány (ďalej len "nadradiený"), ak tento zákon neustanovuje inak.

9.11. Podľa § 173 ods. 1,2 zákona č. 73/1998 Z.z. ak bola policajtovi pri výkone štátnej služby alebo v priamej súvislosti s ním spôsobená škoda porušením právnej povinnosti, zodpovedá za ňu služobný úrad. Služobný úrad zodpovedá policajtovi tiež za škodu, ktorú mu spôsobil nadriadený porušením právnej povinnosti v rámci plnenia služobných úloh.

10. Podľa citovaných zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu ide za súčasného splnenia troch podmienok a to: - existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch; - nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci ; - príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím , resp. nesprávnym úradným postupom.

11. Po oboznámení sa s obsahom spisu má odvolací súd zato, že preskúmanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci. Súd prvej inštancie citoval vyššie uvedené ustanovenia zákona č. 73/1998 Z.z. ako aj zákona č. 514/2003 Z.z. ktoré aplikoval na prejednávany prípad, keď správne dospel k záveru, že žalobcom označené nezákonné personálne rozhodnutia orgánu verejnej správy nepredstavujú výkon verejnej moci tak, ako to predpokladá zákon č. 514/2003 Z.z., ktorá skutočnosť viedla k zamietnutiu žaloby. Súd prvej inštancie vyššie prijaté právne závery primerane vysvetlil a z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. stotožňuje.

12. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že z koncepcie zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci okrem iného vyplýva, že subjektom zodpovednosti môže byť okrem iných aj štát, a to v tom prípade, ak škoda bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Jedná sa o tzv. absolútnu objektívnu zodpovednosť, t.j. zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie a bez možnosti liberácie. Aby súd mohol vyvodiť záver o tom, že v danom prípade existuje zodpovednosť štátu za škodu, musí byť okrem existencie predpokladov na vznik škody (nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi) splnená podmienka, že sa jedná o škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Rozhodovacia prax súdov chápe verejnú moc ako moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach a povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu voči ktorému rozhodnutie smeruje. Verejnú moc vykonáva štát predovšetkým prostredníctvom orgánov zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci.

12.1. V tomto smere odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že o výkon verejnej moci nepôjde v prípadoch, keď štát vystupuje ako zamestnávateľ, vtedy teda prichádza do úvahy len všeobecná zodpovednosť spôsobená porušením právnej povinnosti. V tomto smere súd má za to, že táto skutočnosť vyplýva z ustanovenia § 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície podľa ktorého predmetom zákona je úprava štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len

"štátna služba"). Podľa ustanovenia § 1 ods. 4 písm. a), b) a § 3 citovaného zákona Ministerstvo vnútra SR na účely tohto zákona je služobným úradom pre štátnu službu príslušníkov Policajného zboru. V tomto smere teda právny vzťah medzi stranami sporu má charakter štátnozamestnaneckého pomeru a preto za škodu spôsobenú v týchto vzťahoch zodpovedá služobný úrad podľa § 173 ods. 1,2 zákona č. 73/1998 Z.z. v zmysle ktorého ak bola policajtovi pri výkone štátnej služby alebo v priamej súvislosti s ním spôsobená škoda porušením právnej povinnosti, zodpovedá za ňu služobný úrad. Služobný úrad zodpovedá policajtovi tiež za škodu, ktorú mu spôsobil nadriadený porušením právnej povinnosti v rámci plnenia služobných úloh.

12.2. Predmetom úpravy vykonanej zákonom č. 514/2003 Z.z. nie je teda zodpovednosť za škodu vzniknutú z pracovnoprávných, resp. služobno-právnych vzťahov, ale zodpovednosť za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.). Pretože ide o úpravu zodpovednostných vzťahov, ktorých základom je chybné rozhodnutie alebo postup pri výkone suverénnej verejnej (štátnej) moci, pre uplatňovanie ktorých je charakteristický vzťah nadriadenosti a podriadenosti zúčastnených subjektov týchto právnych vzťahov, je vylúčené postupovať podľa zák. č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní zodpovednosti vyplývajúcej z individuálnych pracovnoprávných (služobno-právnych) vzťahov charakterizovaných vzájomnou rovnosťou ich účastníkov. O výkon verejnej moci nejde v prípade, kde štát vystupuje v pozícii zamestnávateľa a kde teda ide o pracovnoprávnu, resp. služobno-právnu zodpovednosť.

12.3. V súdenom spore je nepochybné, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (minister vnútra Slovenskej republiky) nevystupovalo v pozícii vykonávateľa zvrchovanej štátnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do jeho pôsobnosti podľa zákona č. 575/2001 Z.z., ani nevykonávalo úlohy, ktoré plní policajný zbor podľa zákona č. 171/1993 Z.z., ale konalo v pozícii služobného úradu („zamestnávateľa“) podľa § 3 zákona č. 73/1998 Z.z. a žalobca vystupoval ako policajt („zamestnanec štátu“) v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., ktorý štátnu službu vykonáva v služobnom pomere, ktorý sa zakladá k štátu. Z vyššie uvedených záverov je tak zrejmé, že v konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátu, nakoľko rozhodovanie vo veciach služobného pomeru policajta nie je výkonom verejnej moci orgánom verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z., čo v plnej miere vylučuje možnosť jeho aplikácie (§ 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.). Príslušné orgány ministerstva vnútra teda nevykonávali voči žalobcovi verejnú moc a preto nezaložili nárok žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a preto žalovaný Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra SR nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené závery, sú námietky žalobcu uvedené v odvolaní právne irelevantné a odvolací súd sa opätovne nimi nezoberal, keď tieto nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

14. Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil .

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 , v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalovaný v odvolacom konaní plný úspech a vznikol mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. (Pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018). Vzhľadom na uvedené, keďže z obsahu

vyplýva, že žalovanému aj vzhľadom na jeho postavenie v konaní trovy nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, že žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. nebude potrebné súdom prvej inštancie rozhodnúť samostatným uznesením. 16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).